

משנים לעבוד כשותפים — והאשה הנראית המגלגלת מחזור של שלושה מיליון דולר בשנה

מארגנת ירידים ישראל, כשלצידה שר-המיסחר והתע"ש גידעון פת, באחד הירידים שאירגנה.
בעלת מיסעדה בחברת הטבח ה"סוקיאקי שנפתחה לאחרונה ושהיא אחת מבעליה.

שמרחנו האחד על השני וליקקנו. אני בכלל לא זוכרת את הלימודים. אני זוכרת רק כף. אבא שלי היה בא לבקר ואומר: מותק, תואר את לא תקבלי. אני זוכרת את התחרות המפורסמת ביותר בקפיטריה, שבה היו משתינים לתוך בקבוק כדי לראות מי משתין יותר רחוק.

הראש שלו, הייתי יושבת שעות ומקשיבה לו. החוכמה שלו ריתקה אותי. הייתי ילדה בת 15 ודובי ניגן בנגיטרה בלהקת דרוק. נורא התלהבתי מכל הדברים סביבו. כל דבר שהוא עשה היה פרפקט. יצאנו במשך תקופה ונפרדנו.

שיפמן לכי הביתה להוריד איפור' — כך היה מקבל אותי כל בוקר סג'מנהל בית-הספר.

השוער הג'ינג'י הטבעי שלי הקנה לי מראה וולגרי ואגרסיבי. האמת היא שהסיבה היתה שתמיד רציתי לתפוס את המקום המגיע לי. למרות שאני אשה, וזה היה קשה. אני זוכרת את עצמי כנערה מלאה, ג'ינג'ית, תמיד מרכיבה משקפיים כהים שלא יראו מה קורה בעיניים. ככה יכולתי לבחון טוב יותר את מה שקורה מסביב.

כשהייתה בת 15 הכירה את בעלה, דובי שטיר. הוא היה מכונר ממנה שלוש שנים. הוא היה תלמיד הגמנסיה הרצליה וכן יחיד להוריו, "שאהבו אותו שיגעון והוא היה הדבר הכי חשוב בעולם עבורם. כשהכרתי אותו כולם אמרו: את יוצאת עם גאון. עד היום אני מסכימה עם זה. אני מעריצה את הראש שלו. אני תמיד הייתי על הצד האטטי והוא תמיד היה זרוק כזה. כשאנשים היו רואים אותנו ביחד היו אומרים לי: מה זה בעלך? איך זה מסתדר? אבל זה הסתדר. אני נדלקתי על

היינו משוגעים

ב-1969 היו ישראלה ודובי שטיר הוזגו הראשון שהתחתן בחבר'ה. דובי הלך לצבא וישראלה התחילה לעבוד. ההורים קנו להם דירה ברמת גן. היא עבדה כמוכירה. כמורה להיס' תלמידים מבוגרים ממנה, וכדיילת-קרקע. כשהסתבר לה שאת תעורת הבייבי שלה היא יכולה לכל היותר למסגר ולתלות כבית-השימוש, עברה קורס בנהלת-חשבונות ובהדפסה. בינתיים השתחרר דובי מהצבא והציטרף כתקציבאי לחברת-פירסום. ההציחה האירה לו פנים. הוא החליט להקים עסק עצמאי והציע לאשתו הצעירה להצטרף למישרדו החדש. כך החלה הקאריירה המצליחה של ישראלה שטיר.

בשלב ראשון הקמנו חברה להר לאור. החלטנו להקים עיתון

הגט אינו משתלם

ישראלה שטיר חונכת אירוע במלון הילטון. כשמציץ בה עם מיקרופון ביד, בעלה-בנפרד דובי, השניים נפרדו. אך החליטו כי הגט אינו משתלם מטעמים כלכליים וממשיכים לנהל בשותפות את עיסוקיהם המצליחים.

מקומו שאני אהיה אחראית לו. השנה היתה 1971 וזה היה המקומון הראשון. שקראנו לו תל-אביבון. העיתון הקדים את זמנו ולא הלך. הגענו למסנה שערין אין מקום למקומון.

גרנו בדירה בת 2 וחצי חדרים ובאחד מהם פתחנו מישרד-פירסום. אני הייתי המזכירה, דובי היה מנהל. למישרד קראנו ד.ג. שטיר פירסום בע"מ. הצלחנו לקבל תקציבים. בין היתר של קונצרן כלל וכל הפיתוח של הפירסום של הקונצרן הענקי הזה אשכרה אנחנו!

אחרי-כך הכרנו את סמי רוזנברג מקופל. שלא היה מודע כלל לפירסום. לקחנו אותו לירידים. התחיל ללכת לנו. עברנו למישרד ראשון מחוץ לבית. לקחתי מזכירה והייתי ממונה על הנהלת-החשבונות. עדיין לא הייתי פעילה כמו דובי.

גדלנו יותר ושוב עברנו למישרד גדול יותר. אז הייתי בהריון והתחלתי לעבוד עם לקוחות, כהתחלה לפי

במישרדה שברחוב דיזנגוף. היא אחראית על צוות של 19 עובדים קבועים ו-20 ארעיים. היא בעלת המש חברות בנוסף לחברת אירגון התערוכות והירידים.

